

POP, SEVER (DE BĂSEȘTI)

n. 25 august 1884, Băța, jud. Sălaj
d.

Provine dintr-o familie de intelectuali români ardeleni, tatăl său, Dumitru Pop, fiind preot. Tatăl său era din Băsești, fiul lui Ilie Pop a Vasăliciși Ana Pop, familie de țărani agricultori. În schimb mama lui Sever Pop, Maria Frâncu era născută în comuna Ciolt, județul Satu Mare, fiică preotului Găvrilă Frâncu din localitate. Fratele tatălui era Andrei Frâncu care fusese președintele Secției VI- urbarială la Înalta Curte de Casație din Budapesta, decedat la 19 februarie 1907.

Studiile liceale le-a făcut la Sibiuși Beiuș iar mai apoi s-a înscris la Academia de Drept din Oradea.

Prin testament unchiul lui Sever Pop i-a lăsat o sumă de bani pentru finalizarea studiilor universitare, mai ales că acesta urmase specializarea lui, cea juridică. În anul 1912 și-a susținut doctoratul la Universitatea din Budapesta, iar în același an a deschis un birou de avocatură în Halmeu, comitatul Ugocea unde a practicat avocatura până în anul 1921.

Odată cu izbucnirea Primului Război Mondial a luptat pe frontul din Serbia. Este luat prizonier și dus într-un lagăr de prizonieri din Sardinia. În Italia s-a înscris în „Legiunea Română” cu care revine în Transilvania.

La finalul anului 1918 împreună cu avocatul Ioan Doboși a organizat plasa și județul Ugocea, adunarea de constituire având loc în data de 17 noiembrie. În aceeași perioadă el a fost și cel care a organizat Gărzile Naționale. În contextul politic al anului 1919, în ziua de 30 ianuarie a fost urmărit de un detașament militar maghiarși pleacă din județ, reușind să scape cu ajutorul preotului Aurel Dragoș din Vama. A participat la Adunarea de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918, unde a fost ales și membru în Marele Sfat Național. A fost delegat din partea cercului electoral Halmeu.

În primăvara anului 1919, la 1 aprilie, a fost numit judecător la Cluj, iar mai apoi la cererea lui a fost transferat la Șomcuta Mare. Din această postură a demisionatși și-a deschis un birou de avocatură în aceeași localitate unde a activat până în 3 septembrie 1940. Odată cu cedarea Ardealului de Nord s-a refugiat fiind numit Inspector de Control la două fabrici în Timișoara, iar din toamna anului 1941 a fost delegat ca administrator general a bunurilor expropriate de la evrei din județul Timiș-Torontal.

Părăsește Timișoara și se mută la Baia de Arieș, județul Cluj-Turda, unde fiica lui era căsătorită cu avocatul Sabin Cioară, și își deschideși el cabinet de avocatură aici.